

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobců: **a) K. D.**
 bytem X

 b) R. D.
 bytem X

 c) S. P.
 bytem X

 d) D. P.
 bytem X

 e) M. K.
 bytem X

 f) V. T.
 bytem X

 g) J. S.
 bytem X

 h) K. D.
 bytem X

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Robertem Hošťálkem
sídlem Žacléřská 1040/1, 197 00 Praha 9

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

za účasti: **1) T. M.**
bytem X
2) Ing. J. M.
bytem X
3) L. V.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2022, č. j. 150101/2021/KUSK-DOP/Svo,

takto:

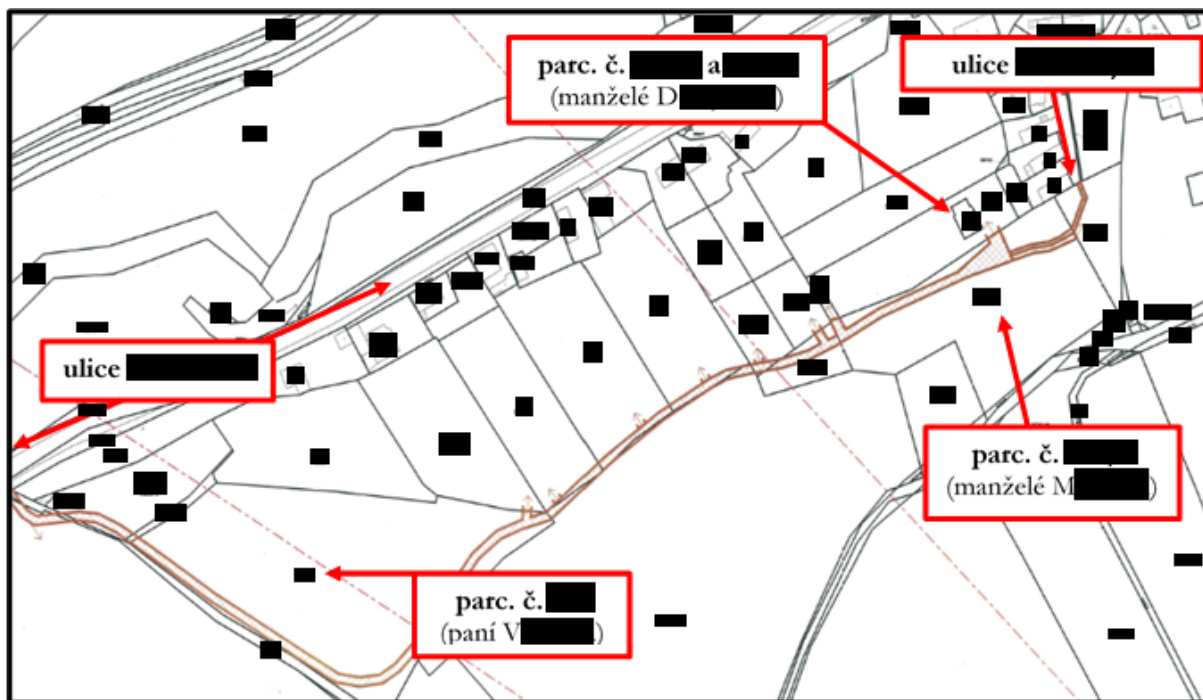
- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2022, č. j. 150101/2021/KUSK-DOP/Svo, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému ze žalobců náhradu nákladů řízení ve výši 11 638,13 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce JUDr. Roberta Hošťálka, advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Předmětem sporu je v této věci otázka, zda se na pozemku parc. č. X v katastrálním území X nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále „zákon o pozemních komunikacích“).
2. Řízení o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“), bylo zahájeno dne 17. 8. 2020 na základě žádosti osob zúčastněných na řízení 1) a 2) (dále „manželé M.“), kteří daný pozemek vlastní a mají za to, že se na něm veřejně přístupná účelová komunikace nenachází. Manželé M. dále v dané lokalitě vlastní pozemky parc. č. XA, jehož součástí je rodinný dům č. p. XB, parc. č. XC, jehož součástí je rodinný dům č. p. XD, a parc. č. XE.
3. Žalobci jsou naopak přesvědčeni, že se na pozemku parc. č. X nachází veřejně přístupná účelová komunikace v délce přibližně 110 metrů. Celá cesta v délce přibližně 550 metrů vede od slepé ulice P. H. až k ulici K. Žalobci v dané lokalitě vlastní několik pozemků, k nimž mají zajištěný přístup právě přes spornou cestu. Konkrétně žalobci a) a b) (dále „manželé D.“) vlastní pozemky parc. č. XA a parc. č. XB, jehož součástí je rodinný dům č. p. X. Žalobci c) a d) (dále „manželé P.“) mají zřízenou služebnost doživotního užívání a požívání k pozemkům parc. č. XA, parc. č. XB, jehož součástí je rodinný dům č. p. X, parc. č. XC, parc. č. XD, jehož součástí je garáž, a parc. č. XE, které v prosinci 2020 darovali jejich dceři. Žalobci e) a f) vlastní pozemky parc. č. XF, jehož součástí je rodinný dům č. p. X, parc. č. XG, parc. č. XH, parc. č. XCH a parc. č. XI. Žalobkyně g) vlastní pozemky parc. č. XJ, jehož součástí je rodinný dům č. p. X, a parc. č. XK. Žalobkyně h) spoluvlastní pozemek parc. č. XL.

4. Osoba zúčastněná na řízení 3) (dále „paní V.“) vlastní pozemek parc. č. X, přes který má vést část sporné cesty. Podle paní V. se nejedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.
5. Městský úřad Český Brod (dále „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 20. 11. 2020, č. j. MUCB 58636/2020, deklaroval, že se na pozemku parc. č. X nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Toto rozhodnutí však bylo k odvolání osoby zúčastněné na řízení 2) zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 2. 2021, č. j. 003127/2021/KUSK-DOP/Svo, a věc byla vrácena městskému úřadu k novému jednání.
6. Městský úřad následně rozhodnutím ze dne 8. 10. 2021, č. j. MUCB 57755/2021 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), deklaroval, že se na pozemku parc. č. X nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, neboť manželé M. ani jejich právní předchůdce, pan H., neudělili souhlas s jeho veřejným užíváním. S veřejným užíváním cesty přes pozemek parc. č. X pak nesouhlasila ani paní V. Ostatní znaky veřejně přístupné účelové komunikace považoval městský úřad za splněné. Podle městského úřadu cesta vznikla až kolem roku 2010 v souvislosti s výstavbou rodinného domu manželů D.
7. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobci a další účastníci řízení odvolání, ve kterém zejména namítali, že žádný vlastník cesty dosud jejímu veřejnému užívání nebránil. Z historických map pak podle žalobců vyplývá, že cesta byla užívána od nepaměti bez jakýchkoliv omezení.
8. Dne 8. 4. 2022 vydal žalovaný v záhlaví označené rozhodnutí (dále „napadené rozhodnutí“), jímž odvolání žalobců a dalších účastníků řízení zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se zcela ztotožnil se závěrem městského úřadu, že cesta byla vyježděna až při výstavbě rodinného domu manželů D., kteří ji jako jediní pravidelně užívají. Tento způsob užívání dle žalovaného odpovídá toliko výprose, nikoliv obecnému užívání. Nutnou komunikační potřebu ve vztahu k rodinnému domu č. p. X si navíc způsobili sami manželé D. tím, že v roce 2011 prodali (manželům M. – pozn. soudu) sousední pozemek parc. č. X, čímž ztratili přístup k ulici P. H. Žalovaný dále upozornil, že pozemek paní V. není předmětem správního řízení o určení právního vztahu.
9. Soud pro přehlednost předkládá průběh sporné cesty na podkladu katastrální mapy, jak jej vymezili manželé D. v příloze k podání ze dne 9. 10. 2020:

(sporná cesta je vyznačena hnědou čarou a vyšrafovaným polem, ostatní popisky doplněny soudem – pozn. soudu)

Obsah podání účastníků a osob zúčastněných na řízení

10. Žalobci uvádějí, že manželé M. koupili pozemek parc. č. X až v roce 2017, přičemž jim muselo být zřejmé, že přes něj vede jediná přístupová cesta k rodinnému domu manželů D., která je od nepaměti pokojně využívána širokou veřejností. Od roku 2020 začali manželé M. bránit manželům D. v přístupu na tuto část cesty. Tento postup považují žalobci za ryze účelový, neboť již v minulosti manželé M. výhodně koupili pozemky se „sporným potenciálem“ a následně působili osobám ve slabším právním postavení potíže (např. zahrazením cyklostezky do H.). Žalobci v žalobě vymezují pět okruhů žalobních bodů, ve kterých zpochybňují zákonnost napadeného rozhodnutí.
11. Žalobci předně nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že paní V. nemohla s veřejným užíváním jejího pozemku udělit souhlas, neboť jej dlouhodobě neužívala a o existenci cesty vůbec nevěděla. Podle žalobců je naopak zřejmé, že paní V. užívání účelové komunikace nijak nebránila, a s jejím vznikem tak konkludentně souhlasila.
12. Dále namítají, že vzniku účelové komunikace nebrání existence věcného břemene, které není vůči cestě plnohodnotnou alternativou. Věcné břemeno bylo zřízeno ve prospěch manželů Dolejškových v souvislosti s čerpáním hypotečního úvěru v roce 2010, a to prostředkem pozemku parc. č. X, tedy kolmo ke sporné cestě. Tehdejší vlastnice daného pozemku paní H. nikdy nechtěla, aby se věcné břemeno fakticky užívalo. Zřízení věcného břemene objektivně ani nedávalo smysl, neboť vedlo vzrostlým polem a končilo srázem. Věcné břemeno tak není ve skutečnosti průchozí, a nejedná se tak o alternativu srovnatelnou s cestou.
13. Žalobci rovněž namítají, že cestu dlouhodobě užívá široká veřejnost, a to i přes pozemek parc. č. X, což bylo v řízení spolehlivě prokázáno zejména 82 čestnými prohlášeními místních obyvatel, předloženými fotografiemi a písemnými vyjádřeními účastníků řízení. Není přitom podstatné, k jakému účelu je cesta využívána, tedy zda slouží turistům k

procházkám, zemědělcům k přístupu na pole či sousedům k příjezdu k jejich nemovitostem. Otázku veřejného užívání sporné cesty tak správní orgány posoudily chybně. V této souvislosti žalobci zdůrazňují, že cestu nelze kouskovat na části a znak veřejného užívání posuzovat izolovaně ve vztahu k jednotlivým nemovitostem.

14. Žalobci dále upozorňují, že správní orgány nezohlednily nutnou komunikační potřebu též ve vztahu k manželům P. Tímto znakem se totiž zabývaly pouze ve vztahu k pozemkům parc. XA a XB ve vlastnictví manželů D. Zcela přitom přehlédly, že pozemky, které manželé P. užívají, jsou rozděleny skalnatým schodem, který zabraňuje přístupu z ulice K.
15. Žalobci konečně namítají, že napadené rozhodnutí obsahuje řadu dalších nepřesností a zavádějících výkladů, které sice samy o sobě nejsou důvodem pro podání žaloby, ale ve svém souhrnu by mohly mít vliv na jeho zákonnost. Dále upozorňují na sankční tiskovou zprávu Veřejného ochránce práv ze dne 19. 2. 2021 (dostupná zde: <https://www.ochrance.cz/aktualne/krajsky-urad-stredoceskeho-kraje-vydava-v-pripadech-verejne-pristupnych-ucelovych/>), podle které žalovaný ve věcech veřejně přístupných účelových komunikací opakovaně vydává nesrozumitelná a věcně vadná rozhodnutí.
16. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě upozorňuje, že manželé D. v roce 2011 prodali pozemek s přístupovou cestou do ulice P. H. a vědomě si zřídili přes pozemek parc. č. X přístup věcným břemenem, které nelze vykonávat. Pozbytí přístupu na veřejnou komunikaci si tak způsobili sami. Existenci veřejně přístupné účelové komunikace pak nebylo možné deklarovat, neboť nebylo prokázáno, že by vlastníci pozemku parc. č. X souhlasili s jeho obecným užíváním.
17. Manželé M. shodně se žalovaným uvádějí, že manželé D. ztratili přístup na veřejnou komunikaci v roce 2011 z vlastní nedbalosti. Podle manželů M. cesta nevznikla přirozeně z důvodu užívání širokou veřejností, nýbrž až v souvislosti s výstavbou rodinného domu manželů D., kteří cestu vyjezdili a vysypali kačírkem. O užívání cesty širokou veřejností od nepaměti pak dle manželů M. nesvědčí ani čestná prohlášení, která jsou sepsána záměrně zavádějícím způsobem, ani fotografie pořízené v květnu až říjnu 2021. K nutné komunikační potřebě manželů P. pak uvádějí, že ti již žádný pozemek sousedící s cestou nevlastní a na svou zahradu se vždy mohli dostat od rodinného domu pěšky. Dále upozorňují, že určení veřejně přístupné účelové komunikace by významně zasáhlo do jejich vlastnického práva, jelikož by se část jejich pozemku o výměře cca 600 m² stala fakticky nevyužitelnou.
18. Na vyjádření žalovaného a manželů M. reagovali žalobci replikou, ve které zejména zdůraznili, že existenci veřejně přístupné účelové komunikace nemůže zpochybnit skutečnost, že manželé D. v minulosti prodali své pozemky manželům M. Cesta totiž byla s konkludentním souhlasem vlastníků pozemku parc. č. X (manželé H. a poté manželé M.) pokojně užívána posledních 10 let. Nutná komunikační potřeba je pak dána též ve vztahu k manželům P., v jejichž prospěch bylo v roce 2021 zřízeno věcné břemeno doživotního užívání a požívání dotčených pozemků.

19. Paní V. se k věci nevyjádřila.
20. Dne 31. 8. 2022 bylo soudu doručeno sdělení Policie České republiky č. j. KRPS-117652-79/TČ-2021-010481 (dále „sdělení policie ze dne 31. 8. 2022“), dle kterého bylo znaleckým posudkem zjištěno, že čtyři podpisy (paní V., P., F. a pana F.) na listině „projektová situace s vyznačeným výjezdem na pozemek p. č. X“, která byla jako jeden z důkazů přiložena k podání manželů D. ze dne 7. 6. 2021, nejsou pravé.

Posouzení věci soudem

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
22. Argumentovali-li manželé M. tím, že manželé P. již v dané lokalitě žádné pozemky nevlastní, soud konstatuje, že v jejich prospěch bylo zřízeno věcné břemeno (služebnost) doživotního užívání a požívání dotčených pozemků, které je absolutním majetkovým právem působícím *erga omnes*, a zakládá tak jejich aktivní procesní legitimaci k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 2. 3. 2005, č. j. 2 As 1/2005-62, č. 806/2006 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, č. 3903/2019 Sb. NSS, odst. 11].
23. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť při přezkumu napadeného rozhodnutí zjistil důvod pro postup podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
24. Podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích „[p]ozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.“
25. Podle § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích „[ú]čelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.“
26. Správní orgány v souladu s citovanými ustanoveními a konstantní judikaturou NSS vycházely z toho, že veřejně přístupná účelová komunikace je definována čtyřmi znaky, jimiž jsou:
- (i) existence (patrnost) cesty v terénu (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích);
 - (ii) naplnění zákonného účelu podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích [tedy že cesta slouží a) ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí, nebo b) ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi, nebo c) k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků];
 - (iii) souhlas vlastníka pozemku s jeho obecným (veřejným) užíváním jako komunikace; a
 - (iv) nutná a ničím nenahraditelná komunikační potřeba
- (srov. např. rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42, č. 2826/2013 Sb. NSS, ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, č. 3371/2016 Sb. NSS, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 140/2014-85, č. 3571/2017 Sb. NSS, a dále nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008,

sp. zn. II. ÚS 268/06, ze dne 15. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 2942/10, či ze dne 21. 9. 2011, sp. zn. II. ÚS 3608/10). Uvedené znaky musejí být splněny současně. V případě nesplnění byť i jediného z nich tak nelze deklarovat existenci veřejně přístupné účelové komunikace.

27. V daném případě je sporným znakem pouze souhlas vlastníka, případně jeho právního předchůdce, s veřejným užíváním pozemku parc. č. X jako komunikace. Ostatní znaky účelové komunikace (tj. znaky i, ii a iv) považovaly správní orgány za splněné.

28. Vzhledem k obsáhlosti žaloby nutno předeslat, že soud nemusí reagovat na každou dílčí námitku, vypořádá-li se s podstatou a smyslem uplatněné žalobní argumentace. Tento postup tak může konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek, vytvoří-li ve svém souhrnu logický celek, z něhož alespoň implicitně vyplývá, jak byly žalobní námitky posouzeny (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

29. Soud uvážil o jednotlivých žalobních bodech následovně:

30. Pokud jde o námitku, že správní orgány nezohlednily nutnou komunikační potřebu ve vztahu k manželům P., soud připomíná, že tento znak účelové komunikace považovaly správní orgány za splněný. Jistý rozpor v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí lze sice spatřovat v tom, že žalovaný shledal existenci nutné komunikační potřeby „pouze“ ve vztahu k pozemkům manželů D., zatímco městský úřad „minimálně“ ve vztahu k těmto pozemkům s tím, že cestu využívají kvůli terénní nerovnosti i vlastníci zahrad, jejichž pozemky jsou „ale většinou dosažitelné“ i z ulice K. (srov. str. 11 a 21 napadeného rozhodnutí a str. 5 prvostupňového rozhodnutí). Nejedná se však o pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Znak nutné komunikační potřeby se zkoumá vždy ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro něž sporná cesta plní roli komunikační spojnice. Postačí přitom, pokud se nutná komunikační potřeba vztahuje i jen k jedné nemovitosti (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, č. 3371/2016 Sb. NSS, odst. 9, ze dne 25. 5. 2023, č. j. 8 As 141/2021-36, odst. 29, a dále Černín, K.: § 7 *Účelová komunikace*. In: Černínová, M. a kol. *Zákon o pozemních komunikacích. Komentář*. Praha, Wolters Kluwer ČR, 2015). Pakliže správní orgány dovodily, že daná část sporné cesty plní funkci komunikační spojnice vůči pozemkům manželů D., nemohlo případné (ne)vztažení nutné komunikační potřeby též ve vztahu k pozemkům, k nimž bylo manželům P. zřízeno věcné břemeno užívání a požívání, na podstatě napadeného rozhodnutí ničeho změnit. Ačkoliv si lze ze strany správních orgánů jistě představit podrobnější úvahy stran toho, zda navzdory svažitosti terénu (viz fotografie předložené manželí P. k podáním ze dne 20. 12. 2020 a 14. 5. 2021) představuje pro manžele P. přijatelnou alternativu přístupová cesta z ulice K., nebyl to nosný důvod, pro který správní orgány uzavřely, že se na pozemku X veřejně přístupná účelová komunikace nenachází.

31. Se znakem nutné komunikační potřeby souvisí též argumentace žalovaného a manželů M., že pozbytí přístupu na veřejnou komunikaci v ulici P. H. si způsobili sami manželé D., když v roce 2011 prodali sousední pozemek parc. č. X. Nutno zdůraznit, že pro určení, zda se na daném pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace, není podstatné, zda nutná komunikační potřeba vznikla v důsledku zaviněného jednání vlastníka dotčené nemovitosti (pokud tedy takové jednání nevykazuje znaky zjevného zneužití práva, které nepožívá právní ochrany, což však správní orgány v daném případě nedovodily). Případná hrubá nedbalost vlastníka nemovitosti ohledně nezajištění přístupu může hrát roli pouze při rozhodování o návrhu na povolení nezbytné cesty dle § 1029 a násl. zákona č. 89/2012 Sb.,

občanského zákoníku (dále „občanský zákoník“, srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2022, sp. zn. II. ÚS 1587/20, a na něj navazující rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2022, sp. zn. 22 Cdo 185/2022, a ze dne 15. 2. 2022, sp. zn. 22 Cdo 3606/2020), nikoliv však při rozhodování o (ne)existenci účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

32. Pro posuzovanou věc není rovněž rozhodující, zda paní V. (alespoň konkludentně) souhlasila s veřejným užíváním jejího pozemku parc. č. X, přes který má vést jiná část sporné cesty. V daném případě bylo řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu iniciováno na základě žádosti manželů M. toliko ve vztahu k jejich pozemku parc. č. X, neboť výlučně ve vztahu k němu se domáhali určení, že se na něm veřejně přístupná účelová komunikace nenachází. Takto vymezeným předmětem řízení byly správní orgány vázány (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 1. 2013, č. j. 4 Ads 108/2012-31, č. 2815/2013 Sb. NSS, ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40, odst. 16, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2021, č. j. 51 A 44/2020-40, odst. 26 a 31). Je sice pravdou, že při zkoumání znaků veřejně přístupné účelové komunikace by měly správní orgány vždy hodnotit cestu jako funkční celek, nikoliv ji „kouskovat“ na části. Uvedené pravidlo se však uplatní zejména při posuzování nutné komunikační potřeby, tvoří-li pozemek pouze část účelové komunikace (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2023, č. j. 10 As 341/2022-36, odst. 8 a 9). Pokud by v nyní posuzované věci obstála úvaha správních orgánů, že vlastníci pozemku parc. č. X ani jejich právní předchůdci nesouhlasili s veřejným užíváním pozemku parc. č. X jako komunikace, byl by správný též jejich navazující závěr, že se na tomto pozemku nenachází veřejně přístupná účelová komunikace. V takové situaci by nebyl důvod se zabývat otázkou, zda paní V. souhlasila s užíváním svého pozemku parc. č. X jako komunikace, protože odpověď na tuto otázku by již nic nezměnila na závěru, že se na pozemku parc. č. X veřejně přístupná účelová komunikace nenachází. Soud se proto námitkami žalobců, které se týkaly pozemku parc. č. X ve vlastnictví paní V., blíže nezabýval.
33. Deklarací veřejně přístupné účelové komunikace dochází k omezení vlastnického práva, které zákon o pozemních komunikacích nespojuje s poskytnutím finanční náhrady, a proto je nutné vždy pečlivě zkoumat, zda vlastník s obecným užíváním daného (svého) pozemku jako účelové komunikace (alespoň konkludentně) souhlasil (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, odst. 28-35, a rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011-99, č. 2370/2011 Sb. NSS, odst. 33). Vzhledem k tomu není relevantní, zda s veřejným užíváním souhlasili vlastníci ostatních pozemků, přes které má sporná cesta vést. Soud se proto námitkami žalobců, které se týkaly pozemku parc. č. X ve vlastnictví paní V., blíže nezabýval.
34. Rozhodná je tak při přezkumu napadeného rozhodnutí v této věci otázka, zda s veřejným užíváním pozemku parc. č. X jako komunikace souhlasili jeho vlastníci, manželé M., respektive jejich právní předchůdci. Deklarací veřejně přístupné účelové komunikace dochází k omezení vlastnického práva, které zákon o pozemních komunikacích nespojuje s poskytnutím finanční náhrady, a proto je nutné vždy pečlivě zkoumat, zda vlastník s obecným užíváním daného (svého) pozemku jako účelové komunikace (alespoň konkludentně) souhlasil (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, odst. 28-35, a rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011-99, č. 2370/2011 Sb. NSS, odst. 33).

35. Podle správních orgánů nebyl tento souhlas ze strany současných vlastníků ani jejich právního předchůdce udělen, neboť způsob užívání cesty přes pozemek parc. č. X odpovídá toliko výprose, nikoliv veřejnému užívání.
36. Ze správního spisu vyplývá, že výlučným vlastníkem pozemku parc. č. X byla od 22. 1. 2003 do 26. 12. 2017 paní Ing. Z. H. (viz výpisy z katastru nemovitostí). Smlouvou ze dne 29. 10. 2010 bylo k danému pozemku zřízeno věcné břemeno průchodu a průjezdu ve prospěch žalobce a) jakožto vlastníka pozemku parc. č. X, a to v rozsahu vymezeném v geometrickém plánu, č. X. Se zřízením tohoto věcného břemene souhlasil též manžel povinné paní Ing. Z. H. Z příloženého geometrického plánu vyplývá, že věcné břemeno zatěžovalo část pozemku v 8,15–14 metrů širokém pásu vedoucím jihovýchodním směrem k pozemkům parc. č. XA a XB. Jedná se tedy o zcela jinou část pozemku, než přes kterou vede sporná cesta.
37. Součástí správního spisu jsou dále mapové podklady a historické ortofotomapy, z nichž bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že nejméně do roku 2004 nebyla cesta v části vedoucí přes pozemek parc. č. X v terénu patrná. Vyježděné koleje vedoucí po severním okraji pozemku jsou patrné až na ortofotu z roku 2010, kdy již manželé D. započali s výstavbou jejich rodinného domu na pozemku parc. č. X. Soud se proto ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že cesta vznikla až v roce 2010 v souvislosti s výstavbou rodinného domu manželů D. Otázku udělení souhlasu s veřejným užíváním pozemku jako komunikace je tak nutné zkoumat právě až od tohoto okamžiku, nikoliv dříve. Lichá je v tomto ohledu argumentace žalobců historickou mapou z roku 1841, na níž je daná lokalita označena písmenem *W*, které dle legendy znamená *Weiden*, tedy pastviny (a dále písmeny *NW*, která označují *Nadelholz Waelder*, tedy jehličnaté lesy). Jak správně vysvětlil žalovaný, cesty byly v této mapě zobrazeny pouhými liniemi, nikoliv písmenem *W* jako *Wege*, tedy cesty, jak mylně tvrdili žalobci. Potud nelze úvahám správních orgánů ničeho vytknout.
38. Žalobcům je však třeba dát za pravdu, že závěr správních orgánů ohledně neudělení souhlasu vlastníka s veřejným užíváním pozemku v této chvíli neobstojí. Soud totiž shledal, že skutkový stav ve vztahu k tomuto znaku veřejně přístupné účelové komunikace nebyl zjištěn dostatečně, resp. učiněný skutkový závěr o absenci (konkludentního) souhlasu prozatím nemá oporu ve správním spise. Není přitom úlohou soudu, aby tyto rozpory odstraňoval namísto správních orgánů a případné vady napadeného rozhodnutí napravoval vlastní argumentací, neboť by tímto postupem navazoval na činnost správních orgánů jako další nalézací instance (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, č. 638/2005 Sb. NSS, ze dne 1. 11. 2006, č. j. 3 As 65/2005-91, či ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS).
39. Při posuzování souhlasu vlastníka je nutné zkoumat především okruh uživatelů cesty. Veřejně přístupná účelová komunikace totiž podléhá obecnému užívání, které spočívá v možnosti blíže neurčeného okruhu osob (tj. veřejnosti) tuto komunikaci bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena (srov. § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Pokud se prokáže, že blíže neurčený okruh osob užívá cestu buď od nepaměti, nebo od určité doby, avšak bez aktivního odporu ze strany vlastníka (tedy s jeho konkludentním souhlasem), pak je daný znak naplněn. Jestliže tedy vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto *nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas*, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník *strpěl užívání pozemku* jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání. Pokud vznikne účelová komunikace, je její právní status závazný i pro

budoucí vlastníky pozemku, kteří nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42, č. 2826/2013 Sb. NSS, odst. 27–28, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2022, č. j. 51 A 58/2021-133, odst. 32).

40. Jestliže by naopak vlastník sporné cesty umožňoval její užívání pouze určitým osobám, jejichž okruh by byl jasně ohraničený, mohlo by se jednat nanejvýš o výprosu ve smyslu § 2189 a násl. občanského zákoníku (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, č. 3371/2016 Sb. NSS). Výprosa je soukromoprávním institutem, jedná se o neformalizovaný úkon v podobě jakési „laskavosti“. Vlastník ji může kdykoliv odvolat a uživatelům z této jeho dobré vůle nevzniká žádné vymahatelné právo (srov. § 2190 odst. 1 občanského zákoníku a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2001, sp. zn. 22 Cdo 595/2001, nebo rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, odst. 52).
41. Právě šíře okruhu uživatelů představuje ono zásadní dělítko mezi veřejným věnováním a pouhou výprosou. Jak výstižně shrnul NSS v rozsudku ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, „[z]a jednoznačné veřejné užívání lze považovat např. dlouhodobý stav, kdy cestu vedoucí k určitému domu a pokračující dále do lesa užívá, vedle vlastníka či vlastníků předmětné nemovitosti, též anonymní masa nejrůznějších výletníků. **Naopak za ukázkovou výprosu by bylo možno označit situaci, kdy by tutéž cestu užívali právě jen vlastníci domu, k němuž vede, a ti by se dokonce i v případě příjezdu návštěvy museli vždy dotazovat vlastníka cesty, zda povolí její užití těmto cizím osobám** (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. září 2013, č. j. 1 As 63/2013 - 49). Někde mezi těmito dvěma jasnými situacemi pak leží případ, kdy cestu užívají pouze vlastníci nemovitostí, které k ní přiléhají, avšak počet těchto vlastníků je relativně vysoký. Pak již může hrát roli i to, nakolik si vlastník cesty zachovával kontrolu nad tím, kdo konkrétně jeho cestu užívá“ (zdůraznění doplněno soudem).
42. V nyní posuzované věci se předně nelze nepozastavit nad tím, že správní orgány dovozovaly nesouhlas s veřejným užíváním z výpovědi Ing. Z. H., který pozemek parc. č. X nikdy nevlastnil. Ing. H. navíc ani nevěděl, zda pozemek v minulosti užívala veřejnost, přičemž s jeho užíváním ze strany žalobce a) v minulosti nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas (viz protokol o svědecké výpovědi Ing. H. ze dne 12. 10. 2020, č. j. MUCB 51595/2020). To sice neznamená, že by výpověď svědka Ing. H. nemohla být pro zjištění skutkového stavu relevantní. Nelze jí však považovat za stanovisko předchozího vlastníka ke způsobu užívání daného pozemku, což správní orgány do značné míry činí (srov. str. 4 prvostupňového rozhodnutí a str. 10 a 16 napadeného rozhodnutí). Jako výlučný vlastník daného pozemku totiž byla v katastru nemovitostí zapsaná pouze jeho manželka Ing. Z. H. Ta byla ostatně i městským úřadem předvolána k podání svědecké výpovědi, ke které se však namísto ní dostavil Ing. H., jenž se považoval za faktického vlastníka daného pozemku s tím, že s manželkou mají „společný rozpočet“ (viz doručenkou k předvolání ze dne 22. 9. 2020 a protokol o svědecké výpovědi Ing. H.). Z ničeho nicméně nevyplývá, že by stav zapsaný v katastru nemovitostí odporoval stavu skutečnému, tedy že by byl pozemek parc. č. X ve skutečnosti ve společném jmění manželů H., a proto je třeba vycházet z toho, že výlučným vlastníkem daného pozemku byla pouze Ing. H. (srov. § 980 odst. 2 a § 985 občanského zákoníku). Tu však správní orgány nevyslechly, přestože ji samy předvolaly ke svědeckému výslechu.
43. Nesouhlas s veřejným užíváním pozemku parc. č. X dále správní orgány dovozovaly ze smlouvy o zřízení věcného břemene ve prospěch žalobce a). Obecně platí, že případné užívání pozemku z titulu věcného břemene (za úplatu) může mít určitý význam při

zkoumání existence souhlasu vlastníka s veřejným užíváním. Skutečnost, že vlastník pozemku nebo jeho právní předchůdce upravil užívání svého pozemku formou věcného břemene, obecně nasvědčuje spíše tomu, že neměl v úmyslu povolit neomezené užívání svého pozemku neurčeným okruhem osob (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, odst. 40 a 43, a rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009-60, č. 2028/2010 Sb. NSS, odst. 33, a ze dne 12. 9. 2018, č. j. 4 As 146/2018-47, odst. 26). Na druhou stranu takovou možnost nelze pouze ze zřízení věcného břemene ani zcela vyloučit, jelikož konkrétní jednání vlastníka může svědčit o tom, že nad rámec svého závazku z věcného břemene souhlasil, byť konkludentně, s užíváním svého pozemku neurčeným okruhem osob, tj. okruhem osob překračujícím okruh osob oprávněných z věcného břemene (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010 č. j. 5 As 3/2009-76). Rozhodné tak vždy bude posouzení konkrétních okolností toho kterého případu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2018, sp. zn. III. ÚS 1662/18, odst. 12).

44. Žalobci, konkrétně manželé D., v průběhu správního řízení i v žalobě upozorňovali, že věcné břemeno k tíži pozemku parc. č. X bylo v roce 2010 zřízeno pro účely čerpání hypotečního úvěru a fakticky nemělo být nikdy užíváno. Soud ponechává stranou důvody, které manželé D. k tomuto potenciálně disimulovanému jednání vůči hypoteční bance vedly. Pro posuzovanou věc je podstatné, že věcné břemeno zatěžovalo zcela jinou část pozemku parc. č. X, než přes kterou vede sporná cesta. Z ortofota je pak zřejmé, že věcné břemeno skutečně nebylo užíváno jako přístupová cesta k nemovitostem manželům D. Za této situace proto neobstojí úvaha správních orgánů, podle které měli manželé D. zajištěný přístup na základě soukromoprávního titulu, což by mělo ze strany tehdejšího vlastníka pozemku indikovat neudělení souhlasu s jeho veřejným užíváním (srov. str. 4 prvostupňového rozhodnutí a str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí).
45. Přisvědčit jak pak třeba i námitce žalobců, že v průběhu správního řízení předložili řadu důkazů (82 *prohlášení o využívání veřejně přístupné účelové komunikace* a několik set fotografií dané lokality) nasvědčujících tomu, že i v části vedoucí přes pozemek parc. č. X je cesta užívána blíže neurčeným okruhem osob. S těmito důkazy, které relevantně zpochybňují jejich závěr o omezeném užívání sporné části cesty v rozsahu pouhé výprosy, se přitom správní orgány přesvědčivě nevypořádaly, a proto nelze mít skutkový stav za dostatečně zjištěný a mající oporu ve správním spisu [srov. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].
46. Podle předložených písemných prohlášení, která podepsalo 82 osob (podle žalobců místních obyvatel), měla být sporná cesta též v části vedoucí přes pozemek parc. č. X několik let využívána jako přístupová, přičemž v jejím užívání „*nebylo nikdy nikým bráněno.*“ Žalovaný k obsahu těchto prohlášení nepřihlédl s odůvodněním, že se „*jedná pouze o podpisy pod formulací textu, kdy většina podepsaných pravděpodobně vůbec nemá povědomí o tom, co je veřejně přístupná účelová komunikace nebo obecné užívání a pod ochranu jakého zákona spadá*“ (str. 21 napadeného rozhodnutí).
47. Judikatura dovodila, že písemné prohlášení osoby, která není účastníkem řízení, může být použito jako listinný důkaz s tím, že „*[s]amotné předložení takovéto listiny, obsahující popis určitých skutečností, které mohou být rozhodné, nezabývá správní orgán povinnosti příslušnou osobu vyslechnout jako svědka [...]. Jen zcela výjimečně, zejména pokud by výslech svědka nebyl možný, se lze spokojit pouze s písemným prohlášením.*“ (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 12. 2007, č. j. 8 As 12/2006-51, č. 1520/2008 Sb. NSS, ze dne 27. 4. 2023, č. j. 2 As 212/2022-28, odst. 18, a dále rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 32 A 21/2017-40, a Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2021, č. j. 55 A 64/2020-48, odst. 27). V nyní

posuzované věci, kdy bylo předloženo 82 prohlášení, soud netvrdí, že bylo automaticky nutné slyšet všech 82 osob, které prohlášení podepsaly. Soud je toho názoru, že i výslech části těchto osob například ve spojení s provedením dalších důkazů by mohl za určitých okolností správním orgánům postačit ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Potřeba širšího dokazování by závisela například na tom, do jaké míry by provedené výslechy a další důkazy spolu korespondovaly či se naopak popíraly a na přesvědčivosti hodnocení provedených důkazů ze strany správních orgánů (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023, č. j. 51 A 1/2023-97, odst. 46).

48. Rozhodně však nelze v žádném případě akceptovat bagatelizující a do značné míry přehlíživý přístup žalovaného, který paušálně odmítl k obsahu těchto prohlášení přihlédnout. Podstata prohlášení nespočívala v tom, že by se podepsaní snažili namísto správního orgánu posuzovat naplnění znaků veřejně přístupné účelové komunikace (a činit tak *právní závěry*), jak se zřejmě mylně domnívá žalovaný. Stěžejní byla naopak *skutková* tvrzení podepsaných o tom, že cestu přes pozemek parc. č. X dlouhodobě využívají a nikdo jim v tom v minulosti nebránil. Jednalo se tak o zcela jednoznačnou indicii o volném užívání cesty veřejností, a tudíž pro rozhodnutí podstatnou skutkovou okolnost. Úkolem správních orgánů tak bylo, aby pravdivost těchto tvrzení ověřily a následně hodnotily ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady pro rozhodnutí (srov. § 50 odst. 4 správního řádu). Pokud tak správní orgány nepostupovaly a paušálně k těmto prohlášením odmítly přihlédnout, nemohou jejich skutkové závěry o omezeném rozsahu užívání daného pozemku přinejmenším prozatím obstát.
49. Soud připomíná, že není jeho úlohou, aby namísto správní orgánů v podstatném rozsahu zjišťoval skutkový stav věci a jako první hodnotil důkazy předložené v průběhu správního řízení. Je tudíž primárně na žalovaném, jakým způsobem s předloženými čestnými prohlášeními naloží, kolik z podepsaných osob případně vyslechne k věci jako svědky, a jaká skutková zjištění z prohlášení a výslechů učiní a jak je zhodnotí ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady pro rozhodnutí. Při prověřování pravdivosti obsahu předložených prohlášení může žalovaný kromě jejich obsahu dále přihlédnout též k okolnostem, za nichž tato prohlášení vznikla, k jejich standardizované formě či vazbě podepsaných k dané lokalitě. V obecné rovině je pak třeba žalovaného upozornit, že ačkoliv správní orgán není povinen provést všechny navržené důkazy, musí o veškerých důkazních návrzích rozhodnout, a pokud jim nevyhoví, musí ve svém rozhodnutí pečlivě vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze obecně založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, jehož závěry lze vztáhnout i na dokazování ve správním řízení). V této souvislosti nutno zdůraznit, že důvodem k odmítnutí navrženého důkazu zásadně nemůže být jeho domnělá nevěrohodnost. Závěr o věrohodnosti (pravdivosti) provedeného důkazu, je již součástí jeho hodnocení, přičemž nelze hodnotit důkaz, který nebyl proveden (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 6. 2007, č. j. 7 Afs 128/2006-67, a ze dne 15. 4. 2011, č. j. 5 As 33/2010-93).

50. Obdobně nedostatečným způsobem se pak správní orgány vypořádaly i s předloženými fotografiemi, které rovněž mohou nasvědčovat volnému užívání cesty veřejností. Žalovaný tyto fotografie nepovažoval za důkaz o veřejném užívání cesty s odůvodněním, že jsou na nich zachyceni především „pejskaři“ (srov. str. 16 a 18 napadeného rozhodnutí). Žalovaný nicméně přehlíží, že okruh uživatelů cesty se nemusí omezovat pouze na motoristy, ale může zahrnovat též pěší (třebas venčící psy) a cyklisty (srov. § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2022, č. j. 10 As 99/2022-56, č. 4377/2022 Sb. NSS, odst. 35). Na předložených fotografiích navíc nejsou zobrazeny pouze osoby venčící psy, ale též několik cyklistů a osobních vozidel. Nejedná se zřejmě přitom o stále tutéž skupinu osob, nýbrž o blíže neurčený okruh uživatelů cesty, jimž v průchodu či průjezdu přes pozemek zjevně nikdo nezabraňuje. I tento důkaz tak významným způsobem zpochybňuje závěr správních orgánů, že užívání cesty přes pozemek parc. č. X odpovídá pouhé výprose, nikoliv obecnému užívání.
51. Správní orgány se ve svých rozhodnutích poměrně detailně zabývaly tím, zda byly při výstavbě rodinného domu manželů D. na pozemku parc. č. X splněny stavebnětechnické požadavky na zajištění příjezdové komunikace. Uvedené úvahy správních orgánů, jakož i proti nim vznesené námitky žalobců, však soud nepokládá pro posuzovanou věc za relevantní. Okruh otázek řešených stavebním úřadem při povolování stavby se totiž podstatně liší od okolností, které je třeba zohlednit při posuzování znaků veřejně přístupné účelové komunikace. Stran souhlasu s veřejným užíváním pozemku však lze dát správním orgánům za pravdu, že tento nelze dovozovat z podpisu paní H. na projektové situaci. Případný souhlas s realizací stavby totiž nesvědčí nic o postoji paní H. jakožto tehdejší vlastnice pozemku parc. č. X k jeho veřejnému užívání blíže neurčeným okruhem osob. Vzhledem k tomu též není pro rozhodnutí ve věci podstatné zjištění policie, že přinejmenším některé podpisy na této listině nejsou pravé (viz sdělení policie ze dne 31. 8. 2022).
52. Soud proto uzavírá, že ve vztahu k souhlasu vlastníka pozemku parc. č. X s jeho veřejným užíváním jako komunikace nebyl skutkový stav zjištěn dostatečně, neboť správní orgány nevyjasnily vzájemné rozpory mezi jednotlivými důkazy, resp. náležitě nezohlednily důkazy nasvědčující tomu, že spornou cestu volně užívá blíže neurčený okruh osob. Ani soud proto v této fázi řízení nemůže zodpovědět otázku, zda (předchozí) vlastník daného pozemku s jeho veřejným užíváním souhlasil či nikoliv. Zodpovězení této otázky primárně náleží správním orgánům, které jsou v dalším řízení povinny srozumitelným, logickým a přesvědčivým způsobem odůvodnit svůj závěr o skutkovém stavu tak, aby překlenuly případné rozpory mezi jednotlivými důkazy.

Závěr a náklady řízení

53. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku.
54. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a proto mu nepřísluší náhrada nákladů řízení. Úspěšným žalobcům naopak právo na náhradu nákladů řízení náleží. Náklady řízení žalobců sestávají ze zaplacených soudních poplatků v celkové výši 32 000 Kč (8 x 3 000 Kč za podání žaloby a 8 x 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) a dále nákladů na zastoupení advokátem. V souladu s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách

advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží advokátovi za společné zastupování více osob odměna za každou takto zastupovanou osobu snižená o 20 %. Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], po snížení podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu pak za každého ze žalobců 2 480 Kč. Při zastupování osmi žalobců tak odměna za jeden úkon právní služby činí 19 840 Kč. Výše odměny advokáta celkem zahrnuje dva úkony právní služby po 19 840 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], jeden úkon ve výši 9 920 Kč [za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle § 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu], a dále tři paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Mezi účelně vynaložené náklady soud nezahrnul úkon spočívající v podání repliky, která v podstatné části pouze opakovala žalobní argumentaci. Jelikož je zástupce žalobců plátcem DPH, zvyšuje se částka náhrady nákladů řízení o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 10 605 Kč. Souhrnná výše náhrady nákladů řízení tak činí 93 105 Kč. Soud proto každému ze žalobců přiznal (po zaokrouhlení) náhradu nákladů řízení ve výši 11 638,13 Kč. Náhradu nákladů řízení soud uložil žalovanému zaplatit žalobcům ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejich zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

55. Osobám zúčastněným na řízení soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim nebyla v řízení uložena žádná povinnost, přičemž soud neshledal žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů (§ 60 odst. 5 a odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. září 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu